

Το Άγιον Όρος αποτελεί θησαυροφυλάκιο χάριτος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτό:panosz.wordpress.com

Η συνομιλία με τον Ιερομόναχο π. Μάξιμο Καρυώτη, Γέροντα του Παντοκρατορινού Κελλίου Αγίου Νικολάου στις Καρυές

Ό,τι ονομάζουμε, αγαπηταί και αγαπητοί μου αναγνώσται, πνευματικότητα της ερήμου (τη μορφή δηλαδή εκείνη του θεωρητικού πνεύματος που αναζητεί τον Θεό στη σιωπή και τη θυσία κάθε παρηγορίας και ανέσεως) είναι κατ' ουσίαν μία εύγλωττη απόδειξη, εν' αδιαμφισβήτητο σημείο παρουσίας του Πνεύματος το οποίον ο Εσταυρωμένος -κλίνας την κεφαλή- παρέδωσε στην Εκκλησία Του. Από της εποχής των πρώτων αναχωρητών έως σήμερα οι Χριστιανοί οικίζουν την έρημο, γεμίζουν τα μοναστήρια, πυκνώνουν τις τάξεις του Μοναχισμού. Η μοναχική κλήσις είναι μία πρόσκληση για την πραγματοποίηση της πλέον τελείας κλίσεως του ανθρώπου. Γι' αυτό και είναι πολύ φυσική η ονομασία της «βίος αγγελικός». Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι a priori είναι μία ζωή καθαρή. Σημαίνει ότι είναι μία ζωή ουρανία, καθώς στη Γραφή Ουρανός είναι ο τόπος όπου βλέπει κανείς τον Θεόν. Ο μοναχός είν' εκείνος ο οποίος πραγματοποιεί ή τείνει τουλάχιστον να πραγματοποιήσει κάθε στιγμή τον λόγο του Αποστόλου: «Ημών το πολίτευμα εν ουρανοίς υπάρχει» (Φιλιπ. γ20).

Ανάλογα νοήματα-βιώματα μας παρέχει η επικοινωνία με τον ιερομόναχο Μάξιμο, Γέροντα του παντοκρατορινού Κελλίου Αγίου Νικολάου εδώ στις Καρυές. Ο παπα-

Μάξιμος άριστα θεραπεύει τον τε προφορικό και τον γραπτό λόγο· είναι συγγραφεύς εκλεκτών πονημάτων. Δεδομένης μάλιστα της βαθιάς εμπειρίας του από τη σχέση του με τον Γέροντα Παΐσιο και άλλους Γεροντάδες, θεωρούμε ως εύνοια του Κυρίου την επικοινωνία μας αυτήν.

- Γέροντα, ευλογείτε· σας ακούμε με ζωνρό ενδιαφέρον.
- Ιερομόναχος Μάξιμος: Ο Κύριος να ευλογεί και σας και μένα και όλους. Κι εγώ, κ. Μελινέ, θεωρώ ως εύνοιά Του την επικοινωνία μας αυτή. Δόξα του Αγίου Θεού, πάντων ένεκεν!..

-Μ.Μ.: Πάτερ, το Όρος αποτελεί μεγάλο θησαυροφυλάκιο χάριτος, πνεύματος, αρετής, αγιότητας. Οικίζετε το Όρος όλοι εσείς οι πατέρες οι οποίοι με τις διάπυρες εντεύξεις σας προς τον Θεό μεταφέρετε στους ώμους την αμαρτωλότητα ημών των κοσμικών τέκνων και αδελφών σας.

- Ιερομ. Μ.: Ο Δημιουργός του Σύμπαντος, ο Οποίος έπλασε τον άνθρωπο «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν Του», καλεί όλους εμάς τους απογόνους του Αδάμ να γινόμαστε άγιοι, διότι και ο ίδιος είναι Άγιος: «άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός είμι». Προκειμένου δε να μας διανοίξει την οδό της αιώνιας σωτηρίας, εσαρκώθη ο Κύριός μας «εκ Πνεύματος Αγίου και της Αγίας Παρθένου Μαρίας». Αυτός έγινε για μας ο νέος Αδάμ, ο νέος Γενάρχης μας· διά της ζωής και της διδασκαλίας Του έγινε ο Οδηγός μας προς τον Παράδεισο, την αιώνια Πατρίδα μας. Από εκεί είχεν εκδιωχθεί ο πρωτόπλαστος, επειδή δεν υπήκουσε στον Ουράνιο Πατέρα...

Ο Κύριος, προτού αναληφθεί στον Ουρανό, υποσχέθηκε ότι δεν θα μας αφήσει ορφανούς, αλλά θα στείλει «άλλον Παράκλητο» για να μας «οδηγήσει εις πάσαν την αλήθειαν», το οποίο και πραγματοποιήθηκε κατά την Αγία Πεντηκοστή.

Το Άγιον Πνεύμα επεφοίτησε στους αγίους Αποστόλους και δι' αυτών -μέσω των Μυστηρίων- σε όλους εμάς τους μαθητάς του Κυρίου, ορθοδόξους Χριστιανούς. Αυτό είναι που μοιράζει τα διάφορα χαρίσματα προς το συμφέρον της Εκκλησίας και για να μας βοηθήσει στην αιωνία σωτηρία μας.

Κατ' αρχαία συνήθεια όλοι οι πιστοί προσπαθούν να ωφεληθούν από τη ζωή και το παράδειγμα των Αγίων του Θεού, διά της μελέτης του βίου των και διά της μιμήσεως του παραδείγματος των. Τα διάφορα Μαρτυρολογία, Γεροντικά και

Συναξάρια ανέκαθεν ήσαν τα συνηθισμένα εντρυφήματα που οικοδομούσαν και στερέωναν τους Χριστιανούς, τους οδηγούσαν στη βίωση των ευλογιών του Θεού και την εξ αυτών αίσθηση πνευματικής χαράς.

Όσο περισσότερο συναναστρέφεται κανείς τους Αγίους -σωματικώς ή διανοητικώς- τόσο περισσότερο προάγεται κατά Θεόν και βελτιώνει την πνευματική του κατάσταση. Γι' αυτό κι εμείς θεωρούμε ως ιδιαιτέρας σημασίας καθήκον τη μελέτη του βίου των παλαιών η συγχρόνων Αγίων της Ορθοδοξίας. Αυτοί ανήκουν σε όλη την Εκκλησία και δεν είναι «πνευματική ιδιοκτησία» κανενός απολύτως ατόμου ή ομάδος ανθρώπων...

Θεωρούμε ως θεάρεστο έργο την αναφορά στους Αγίους της Εκκλησίας, προκειμένου να ωφεληθούν ψυχές και να προαχθούν πνευματικούς. Ο Θεός δεν δίνει χαρίσματα για να τα εκμεταλλευθούν κατ' αποκλειστικότητα οι ανθρωπίνως «δικοί» Του. Τα δώρα του Θεού δεν είναι πράγματα που μπορούν να κληρονομηθούν μόνο σε «δικούς», αλλ' ανήκουν σε όλη την Εκκλησία των Ορθοδόξων.

Στην Ορθοδοξία ισχύει αυτό που συμβαίνει και στην επιστήμη, η οποία είναι κτήμα όλης της ανθρωπότητας. Δεν μπορεί να κατηγορηθεί κανείς ότι εκμεταλλεύεται παρανόμως τους προ αυτού, όταν γράφει και μιλά για την πείρα που απέκτησαν οι προηγούμενοι του και συμπληρώνει κατά τι τη γνώση ή την εκλαϊκεύει, διαδίδοντάς την στο ευρύτερο κοινό.

Για όποιον θέλει να πιστέψει στον Θεό και να σωθεί, ο πιο πειστικός τρόπος δεν είναι τόσο η μελέτη βιβλίων όσον η γνωριμία και η ευχή ενός ζώντος αγίου. Όταν βλέπεις έναν τέτοιο ευλογημένον άνθρωπο, το παρουσιαστικό του, το βλέμμα του, τα λόγια του, η ηρεμία του, τα χαρίσματά του, όλα σε πείθουν ότι υπάρχει Θεός και ότι αξίζει να ενδιαφερθείς και συ για την αιωνία σωτηρία σου!..

Όσο πιο πολύ συναναστρέφσαι αυτόν τον άγιο τόσο περισσότερο αυξάνει η γνώση σου για τον Θεό, τόσο νιώθεις την ανάγκη να εξομολογηθείς τα μυστικά σου, τόσο ποθείς ν' αρχίσεις μία καινούργια ζωή που να μην έχει καμία σχέση με την αμαρτία και τη βρομιά. Σου δημιουργείται η επιθυμία να προσπαθήσεις για μια νέαν αρχή, να ζητήσεις το έλεος και την ευσπλαγχνία του Θεού.

Θεωρώ μεγάλην ευλογία το ότι οικονόμησε ο Θεός τα πράγματα έτσι, ώστε να πλησιάσω κι εγώ ο δυστυχής μερικούς συγχρόνους αγίους Ανθρώπους Του. Με αξίωσε ο Θεός να πάρω την ευχή τους, να προσευχηθούν για μένα τον ανάξιο και ν' ακούσω τις ευλογημένες νουθεσίες τους. Ο άγιος του Θεού -δηλαδή ο κάθε αγωνιζόμενος Ορθόδοξος και ίδιους ο στρατιώτης του Χριστού, που είναι ο

μοναχός- ενθαρρύνει τους συνανθρώπους στις δυσκολίες της ζωής και μεσιτεύει στον Θεό για να προστατεύει την κοινωνία από κάθε εχθρό, ιδίως από την κακία του διαβόλου. Αυτό ήταν και το πνεύμα των όσων μου έλεγε ο μακαριστός Γέρων Παΐσιος, όταν πρωτοεπισκέφθηκα το Άγιον Όρος το 1970. Θυμάμαι μου είχε πει;

«Λένε πολλοί: Γιατί κάθονται οι καλόγεροι πάνω στα βουνά και δεν έρχονται μέσα στον κόσμο να βοηθήσουν την κοινωνία που έχει ανάγκη; Αλλά ο μοναχός αφού αγωνίζεται, τελειοποιείται πρώτα ο ίδιος και ύστερα βελτιώνεται το σύνολο, μέρος του οποίου είναι το κάθε άτομον. Όμως βοηθεί πολύ τον κόσμο με το παράδειγμά του και με την προσευχή του, διά της οποίας προστατεύει ο Θεός όσους έχουν πίστη κι ελπίδα σ' Εκείνον.

Συμβαίνει κάτι ανάλογο μ'εκείνο που έγινε όταν ήμουν στρατιώτης. Ήμουν ασυρματιστής και μία φοράν ο εχθρικός στρατός περικύκλωσε τον λόχο μας στο ύψωμα όπου βρισκόμασταν. Οι συστρατιώτες έβλεπαν να πλησιάζει το τέλος. Έβριζαν και αμύνονταν όσο μπορούσαν, ενώ εγώ προσπαθούσα με τον ασύρματο να πιάσω επαφή με τη βάση για να ενημερώσω τους δικούς μας. Οι γύρω μου φώναζαν: "Παράτα τον ασύρματο κι έλα εδώ να βοηθήσεις". Εγώ κλοτσούσα προς το μέρος τους κάποιο κιβώτιο με σφαίρες, αλλά είχα τον νου μου στον ασύρματον. Ωσπου τα κατάφερα! Είπα στο κέντρο τι συμβαίνει, οπότε έστειλαν αμέσως τ' αεροπλάνα κι έτσι έλυσαν το πρόβλημα της μονάδος μου».

Αναφέρεται ότι και την Κωνσταντινούπολη θα προστάτευε η Παναγία το 1453, αν μέσα στην Πόλη ζούσαν τουλάχιστον πέντε άγιοι άνθρωποι!..

Πηγή: Δημοκρατία και Ορθοδοξία, Σάββατο 13 Ιουλίου 2013, σελ 28/04-29/05, Πείρα Αγιορειτών Πατέρων, Μανώλης Μελινός θεολόγος, συγγραφέας, διευθυντής Βιβλιοθήκης της Ι. Συνόδου,

manolismelinos.com/images/stories/efimeridaDimokratia/2013/JULY/13_JUL_13.jpg